

Margit rankede sig og bankede på ruden for at kalde drengene op. De lod som om de ikke hørte det. Aksel og Preben var kommet til. Hun kastede et blik på sit lille firkantede armbåndsur, en bryllupsgave fra far, kvart i ni, det var halvmørkt, nu skulle de altså op og vaskes. Hun åbnede vinduet.

– Bent og William, I kommer op. Nu!

De hørte ingenting. William skævede op til hende og bed tænderne sammen da han sparkede bolden over til Aksel.

– Bent og William, hører I?

– Altså, moar, råbte Bent. Han satte næverne i siden, ophidset og rød i hovedet, – ikke lige nu ...

Hun lukkede vinduet hårdt. Nu vidste de hvad de havde at rette sig efter. Hun blev stående lidt så de kunne se det var alvor. Det så virkelig ikke ud til at de havde i sinde at lystre. Altid skulle hun slås med de knægte, det var ikke som med Lærke. Det var i det hele taget lettere med piger, drenge skulle altid lige prøve om man nu også mente det alvorligt.

Åh, hvor de surmulede.

Henrik havde også været vild med fodbold engang, det var han ikke mere. Han havde ikke været med drengene på stadion én eneste gang siden han blev forfremmet. Hvad var det Peter og Ib sagde? Åh ja, nu forstod hun det.

De havde været kammerater, Peter, Ib og Henrik, både i skolen og i marinen, de gik til bal og til fodbold, og en dag hvor hun sad udenfor på bænken sammen med far, umiddelbart efter mor var død, kom Peter og Ib for at snakke med hende.

Det var sådan det begyndte.

– Hvad synes du om Henrik?

Hvad skulle hun svare til det? Hun kendte ikke Henrik, hun vidste knap nok hvordan han så ud.

– Henrik kan mægtig godt lide dig, Margit, sagde Ib.

– Ja, han er helt tosset efter dig, sagde Peter.

– Nå, og hvad så?

Peter og Ib arrangerede et stævnemøde. De spurgte ikke om hun havde lyst til at møde Henrik, det havde hun ikke, på det tidspunkt var hun kæreste med Henning, han var bødker og kørte Nimbus. Hun elskede at sidde bagpå Nimbus'en med armene slynget omkring